

er det en stor Bønselighed med Udstrækningen af Øresund, reelt har Forskjellen ikke saa meget at sige, thi det Fiskeri, der er fra Stevns til Gjedser, er i Virkeligheden næsten lig med Nul undtagen et lille Fiskeri i Hjelms Bugten paa Syd siden af Møen, hvor der dog i det Hele taget er et temmelig daarligt Fiske. Der bliver da Bornholm tilbage. Der er det i Virkeligheden tvivlsomt, som det før blev sagt, om det vil være heldigt eller uheldigt, om Svenskerne komme eller blive borte. Smidlertid udtalte Ministeren der, at han var villig til at give Kanonbaadens Chef Instrux om at holde svenske Fiskere borte fra Bornholm, ialtsald jaalænge den foreløbige Forhandling staar paa. Enten dette Tilfagn bliver givet under denne Form eller under en mere præcis Form ved en Forhandling med Finantsudvalget, forekommer mig at være temmelig ligegyldigt; naar Udtalelsen er fremsat af Ministeren her i Salen, og Differentpunktet mellem begge Parter kun dreier sig om Svenskernes Væren eller ikke Væren ved Bornholm, forekommer det mig høist uheldigt, ja endogjaa meget bedrøveligt, om man saa vilde negte Bevillingen til Kanonbaaden. Naar den ærede Ordfører udtalte, at der var Fiskere i Danmark, som sagde: Blot Kanonbaaden var borte, er det en Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side. Det har vel kunnet være udtalt af Fiskere, dengang man strebes i Øresund og mange andre Steder, og da Kanonbaadchefen ikke havde den klare og tydelige Instrux, om hvilken Ministeren i Dag har givet Tilfagn, at alle Steder fra undtagen Øresund og Bornholm skal for Fremtiden ved en klar Ordre enhver Fremmed bortvises. Dengang var Forholdet ikke saa klart, og det er muligt, at der dengang faldt jaadanne Udtalelser fra Fiskere, men de vilde sikkert ikke gjentage sig nogetsteds fra, hvor der er en bestemt Ordre til, at de Fremmede skulde bortvises. Den ærede Ordfører udtalte ligeledes, at det var tvivlsomt, eller rettere fremsatte det med afgjørende Sikkerhed, at de danske Fiskere i Sundet ikke havde Forbed af at komme over paa svensk Grund. Derom tillader jeg mig at have en modsat Anskuelse. Jeg tror, jeg har ubetinget Ret, naar jeg udtaler, at der ikke findes en dansk Fisker i hele Sundet, som ikke vilde betragte det som et Tab i sin Næringsbedrift, hvis det blev ham forment at gaa over under Sverrig paa bestemte Løber af Aaret. Selvfølgelig maa der ogsaa deraf følge Ulemper for de danske Fiskere, thi de maa til Gjengjæld lade svenske Fiskere komme her over, det er givet. Men Fiskene i

Sundet staa mere paa svensk Grund end paa dansk. Man maa erindre, at Sundet jo maa kaldes et internationalt Territorium, der kan man under ingen Omstændigheder hævde den danske Soterritorialret $\frac{3}{4}$ Mil ud paa Stranden, thi naar Sverrig opstiller de samme Linier, saa vilde Linierne være hinanden, og saa naae vi over paa svensk Kyst, og man maa altsaa komme til at gaa frem efter en helt anden Maalestof. Mig forekommer det, at hvis man negter Bevillingen til Kanonbaaden her, saa handler man netop imod det Princip, som man i dette Dieblit saa heftig har bebrejdet Ministeren, at han ikke følger, nemlig det, at man ikke paa Forhaand skal opgive sin Ret til Noget som helst. Negter man Pengene til Kanonbaaden, kan man ikke undgaa ogsaa at komme til at negte, hvad jeg vilde kalde den politiske Ret til Hævdelsen af Soterritorialformaalet; thi det kan ikke nytte, at man hævder sin Ret paa Papiret, naar man ikke udover den praktisk igjennem de Midler, som ere nødvendige for at holde Andre borte, som ikke have Tilladelse til at komme der. Altsaa, hvis man negter Kanonbaaden, opgiver man mere praktisk sin Ret til de $\frac{3}{4}$ Mil ud fra Land, end man gjør i det Tilfælde, at man beholder den, saa bliver Retten dog hævdet paa mange Steder her i Landet. Og hvad man yderligere gjør, ved at negte Bevillingen, er, at man lader dette Ordførste, som jeg vil kalde det mellem den høitærede Minister paa den ene Side og Flertallet paa den anden Side, ramme Fiskerbefolkningen og lader det gaa ud over Folk, som ikke have mindste Andel i denne Uenighed, en Uenighed, som ikke har nogen virkelig reel Værdi, men som kun er blevet efter min Opfattelse — jeg gjentager det: efter min Opfattelse — til en formel Diskussion mellem to Parter her. Jeg tror, mine Herrer, at man handler urigtig i Sagens Interesse, urigtig, naar man vil hævde den territoriale Ret overfor Udlandet, og urigtig mod Befolkningen, hvis man negter Bevillingen til Kanonbaaden Hauch.

Leth: Det blev ikke udtrykkelig nævnt under Diskussionen mellem den høitærede Minister og den ærede Ordfører, men jeg antager dog, at man vistnok fra begge Sider var bekendt med, at der i Midten af forrige Aar er faldet en Dom ved Overretten her i Kjøbenhavn, hvorefter det synes, at Spørgsmaalet om Fremmedes Ret til at fiske paa dansk Soterritorium og i hvilken Udstrækning, ikke saa lige vil blive afhængigt af diplomatisk Forhandling. Denne Dom, som er af 19de Juni 1883, findes i Ugekrift